

Avântul

ZIAR SĂPTĂMÂNAL — CULTURAL ȘI INFORMATIV.

REINVIERE

Când, întorcându-mă dela școală, am zărit printre corespondența de pe birou un număr nou al „Avântului”, gazeta care a însemnat, acum câțiva ani în urmă, bucuria vie a unor ani de tinerețe entusiastă și năvalnică, a mea, a bunului meu prieten C. Turcu și a întregului mănunchiu de tineri care au stat alături vreme alături de noi, am simțit acea tresărire pe care ți-o produc emoțiile plăcute ale vieții.

A reapărut Avântul! Citesc nume: C. Turcu, Aurel Rotundu, Vasile Dorneanu, camarazi din vechile tranșee de luptă, cu ani în urmă, pentru răspândirea gândului și scrișului românesc în întregul cuprins al ținutului Neamțu. „Avântul”, nu face așa dar altceva decât să-și continue activitatea întreruptă de capriciile unor timpuri care din tericire nu mai sunt.

Scrie camaradul Rotundu că inițiativa acestei îmbucurătoare apariții, concursul și curajul dat conducătorilor, se datorește, în cea mai mare măsură, unui valoros ostaș, unui admirabil administrator al județului de pe ale căror plaiuri se trage: d-l colonel Cretzulescu. I se cuvine, pe drept cuvânt, toată recunoștința și admirația nemțenilor.

Nouă, celora cărora soarta ne-a impus rătăcirile pe alte meleaguri, o umbră de mahnire ne încrețește fruntea când vedem că nu suntem alături de cei care muncesc pentru cultura nemțeană.

De aceea, la primirea celui dintâi număr din „Avântul” reinviat, inima nu ne-a lăsat o clipă în pace, până n'a determinat mâna să ia condeiul și să înșire grăbit și cu emoție, rândurile de față.

Tot cu acest prilej găsim momentul potrivit să fac piețenilor o propunere care de mult îmi stăruie în minte.

S'a inaugurat la Galați, la 24 Ianuarie — după cum se știe — reconstituirea casei unde a locuit domnitorul Alex. Ioan Cuza, și a fost incred-nutată Străzii Tării, cu o recomandație de a se organiza într-un muzeu regional, care să cuprindă și toate amintirile ce se mai păstrează azi dela Cuza Vodă.

M'am gândit că doamna Elena Cuza și-a petrecut ultimii ani ai vieții la Piatra-Neamț, în cunoscuta casă de pe Șt. Ștefan cel Mare.

Cred că se vor fi găsim, la unele familii pietrene, multe lucruri de preț (obiecte, fotografii, scrisori) rămase dela doamna Elena Cuza. Poate că ar fi mai bine dacă aceste obiecte, alături de altele care mai sunt, ar fi așezate și păstrate cu pioșie, aici la Galați în casa restaurată a lui Cuza.

Cine ar dori să facă o asemenea donație se poate adresa liceului „V. Alexandri” din Galați.

D. L. Stăhilescu
prof. lit. V. Alexandri Galați

„SANATATEA PENTRU TOȚI”

„Sănătatea pentru toți” este titlul unei minunate reviste, închinată binelui obștesc, pe care o tipărește de 10 ani, marea instituție românească Farmacia și Laboratorul Vorel din orașul nostru.

Nu am exagerat, cătuși de puțin, scriind marea instituție românească. Într'adevăr, „Farmacia și Laboratorul Vorel” este o adevărată instituție și nu o simplă casă de comerț. O instituție în felul marilor case din Londra, unde firma și sediul nu s'au mai schimbat de sute de ani, și tot de atâtea veacuri stau sub conducerea membrilor din aceeași familie a întemeitorului.

Se formează astfel, o tradiție, o conștiință a trăinicieii și a duratei, un spirit de răspundere față de trecut și viitor, o superioară înțelegere a rostului și a menirii sociale, care se moștenește și se întărește, din tată în fiu, spre binele întreprinderii, care, având conștiința duratei dealungul secolilor, își pierde caracterul negustoresc, încadrându-se ca o instituție, în viața socială, pentru promovarea binelui obștesc.

cercetări de drept, sociologie ori psihologie.

Încăodată nu exagerăm deloc: Farmacia Vorel, care a împlinit un veac de existență — fiind întemeiată la anul 1825, printr'un hrisov domnesc, înscălit de către Domnitorul Ioan Sandu Sturza, „spre ob-

șteasca înlesnire în trebuința doftoriilor din târgul Pietrii” — merge pe linia, marilor exemple din străinătate, adică a încetat demult de a mai fi o simplă casă comercială și a devenit o instituție științifică și cu bun renume.

Căci, numai astfel ne explicăm jertfele pe care le face pentru promovarea sănătății obștesc, pentru asistența socială, pentru ajutorarea științei medicale.

Pe toate acestea, le face discret, fără trambitare și fără reclama. Nu-și publică bilanțuri de ajutoare în bani, de ajutoare sub formă de medicamente, cărți, broșuri și reviste de sfaturi medicale, trimise gratuit, și altele.

Un lucru însă l-am aflat și noi cu precizie: e o danie, de 3-4

ori pe an, pe care Farmacia Vorel o face sutelor de mii de țărani și gospodari ai satelor din toată țara, cărora le trimite gratuit minunata revistă de sfaturi medicale, „Sănătatea pentru toți.”

Constantin Turcu

PE MARGINEA ACTUALITĂȚII

(Insemnări impresioniste)

de Vasile Chițescu

Este destul de anevoios și puțin riscant chiar, de a face considerații asupra epocii actuale.

Rareori s'au văzut oameni mulțumiți de vremea lor. Totdeauna au căutat să evadeze din realitatea prezentă: tânăru, proiectându-și visurile în viitor, bătrânul privind melancolic spre trecut; romanticul idealizează evul mediu, iar marii vizionari construiesc — mintal — noi lumi, în care omenirea își va găsi fericirea dorită. Cu toate inconvenientele acestea, epoca noastră prezintă totuși câteva

caractere, ce nu scapă nimănui, fie că ar fi huliți de unii sau slăviți de alții.

Mai întâi se observă o răsturnare a tuturor valorilor, o febră a prefacerilor, a înnoirilor. Valori ce altădată erau indiscutabile, au fost aruncate la coș cu frenezie cu care liceanul își aruncă șapca, în preajma bacalaureatului. Formele vechi au devenit neîncăpătoare. Vieța omului modern — Kayserling vorbea de o civilizație „tipșoter” — se scurge într'un ritm accelerat, balnavicios.

De pildă, pe planul politic, regimuri socotite odinioară ca nepieritoare au căzut, și conducătorii caută noi forme, care să însemne o adaptare la cerințele vremii. În domeniul economic apoi, se pare că liberalismul își trăiește — ici și colo — ultimile clipe. Pe zi ce trece, statul își asumă tot mai mult dreptul de intervenție, ajungându-se la ceea ce se numește economia dirijată și la regimul autoritar. De altfel acesta merge alături cu îngredirea drepturilor individului. A

continuare în pag. 1-a

CALENDARUL OSTAȘULUI

de Vasile Dorneanu

Din îmboldul d-lui colonel Cretzulescu lile, comandantul gloriosului regiment de Dorobanți și prefect al județului nostru, a apărut și anul acesta „Calendarul Ostașului”, sub îngrijirea reacțională a domnului l-t. Nicu Nohal, poetul cealurilor dansante dela cercul militar. Este al patrulea număr, care apare pe linia deschisă acum 4 ani de d-l general Manolțu Gh., ceea ce înseamnă că suntem în plină tradiție. Calendarul nu este o broșură din solul acelora pe care le scot instituțiile private la sfârșitul anului, cu țeluri de reclamă, sau pentru a mulțumi o modă.

El este o carte adevărată un-

de și-au dat întâlnire condeele de seamă ale județului, spre a compune o operă care să integrească armamentul moral al ostașului de azi și al eroului de mâine. Este marele scop pe care a înțeles d-l colonel Cretzulescu să îl dea acestei publicații, pentru educarea armonică a soldatului, considerat ca o ființă întreagă, compusă din trup și suflet.

În aceste vremuri și moravuri, când se obișnuiește să se închine orice carte unui puternic al zilei sau al ceasului, d-l colonel Cretzulescu a înțeles să închine „Calendarul” — eroilor neamului. Faptul, decorativ în aparență, are o mare valoare de fond.

Pe lângă că este o lecție dată mincunilor practice — convenționale, închinarea calendarului, eroilor neamului, are o mare însemnătate în pedagogia patriotică. Este o certificare vie că urmașii nu-și uită eroii, ci caută, pe orice cale să le asigure viața veșnică în amintirea noastră, singurul mijloc de răscumpărare a tineretului jertfit pe altarul patriei. Gestul d-lui colonel Cretzulescu cupăta o tălcuire și mai acută, mai ales pe aceste timpuri și împrejurări, când nimeni nu știe ziua și ceasul chemării, când fiii țării vor fi chemați să fortifice cu zidul viu al pepturilor, hotarul natural și sfânt al patriei.

Cartea este, mi se pare, una din cele mai bune de publicat în literatură pe țară și din acest punct de vedere ea se integrează în vasta inițiativă de renaștere

IN LEGĂTURĂ

Cu Teatrul Comunal

de Al. Gheorghiu

„Avântul” a fost, în trecut, o gazeta obiectivă și bine informată. Trebuie să rămână tot așa. Tocmai de aceea crec necesar să dau unele rectificări privitoare la un articol din numărul trecut, în care era vorba de teatrul nostru comunal.

Se fac, în acel articol, unele imputări administrației comunale care a urmat după construirea teatrului, pentru că nu s'ar fi ocupat de terminarea lui. Fîindcă aceea administrație comunală a fost condusă de mine, cunosc cum stau lucrurile:

E drept că înainte de construirea teatrului s'au ridicat obiecțiuni serioase asupra oportunității construirii lui, fiindcă chestiunea nu era așa de acută ca astăzi — se mai folosea teatrul vechiu — și fiindcă alte mari nevoi, de interes absolut general, așteptau realizarea.

Când a venit însă la comună administrația condusă de mine, teatrul era ridicat și ar fi fost o dovadă de absolută miopie gospodărească, dacă din strâmț spirit de partid, am fi disconsiderat o lucrare utilă, din ce în ce mai necesară, și în care se angajaseră până atunci destul bani publici. Deaceia consiliul comunal, în umanitatea lui, deși nu era tot de aceeași culoare politică, a aprobat propunerea ce am făcut, de a se contracta un împrumut pentru terminarea teatrului, iar șefii celor două partide reprezentate în consiliu au făcut, împreună, sforțări mari, pe care le cunosc deaproape, pentru votarea legii împrumutului, de către parlament și apoi pentru realizarea lui.

S'au dus tratative îndelungate și a fost pentru noi toți o reală durere că nu s'a putut ajunge la un rezultat bun. Ni s'au pus condiții neacceptabile.

Ni s'a cerut să garantăm acest împrumut cu absolut toate veniturile comunei, deci și cu celea destinate pentru școli, biserici, salarii, curățenia orașului, azile, pompierei etc. Aceasta n'o putem face, pentru că comuna avea deja datorii enorme, asupra

continuare în pag. 11-a

morală și materială, care se înfăptuiește sub glorioasă domnie a Regelui Culturii.

Apărută într'un timp când orașul nostru era străbătut de un gol publicistic, cartea a fost o oază înviorătoare pentru scriitorii locali.

Atât prin conținut, cât și prin aspectul ireproșabil în care se prezintă realizarea tehnicii sub conducerea d-lui l-t. Nicu Nohal, este mai mult decât o reabilitare a acestui ținut de veche tradiție culturală.

Ma feresc să citez sumarul, pentru că n'aș ști cum să încep. Itecare colaborator fiind primul între cei egali... Volumul, lubrifiat cu citorii, vă stă la dispoziția curiozității domniilor voastre.

Un proces de notat la Valea Viilor în 1799
de G. I. Iordăneanu

In legătură cu teatrul comunal

continuare din pag. 1

carora plăteam regulat sume foarte mari, cu prețul unor sacrificii duse până la o limită peste care nu se mai putea trece, decât paralizând complet interesele vitale ale orașului. Tocmai pentru aceste motive noi propusem garantarea împrumutului cu veniturile teatrului pe o perioadă de ani cu ipotecă asupra lor.

Deci să nu ni se facă o vină că n'am putut termina teatrul, deși am dorit sincer aceasta. Nu puteam sugruma comuna, care a trebuit să plătească și a plătit în cel 4 ani, cât am condus-o, 25 milioane datorii vechi fără să împrumutăm un leu. (Din aceste 25 milioane, o parte s'a plătit chiar pentru teatrul de care e vorba și care s'a făcut, în mare parte cu bani împrumutați).

Maș spune articolul de care vorbim: „Foștii edilii au pus în funcțiune teatrul așa cum au crezut: într-o cameră se vând clubotele... etc.”

Este aici să zicem o exagerare. Noi am făcut în jurul teatrului scările care se văd, cu grădinița lor și am amenajat plată din fața clădirii, tocmai pentru a da acestuia locaș un cadru plăcut. Cine nu-și aduce aminte ce era în jurul teatrului și în fața lui la 1933? Pentru acest motiv, cum și pentru a face productive apartamentele dela parterul teatrului, care au fost totdeauna destinate pentru a fi închiriate, le-am închiriat, după ce au fost terminate cu banii chiriașilor. Oare era mai bine și mai frumos dacă le lăsam și pe acestea pustii?

Și când s'ar și câte licitații s'au ținut pentru a le putea da, când nu puteam primi în ele orice comerț?

Azi, când situația comunel este alta (datorită în mare parte a datoritărilor plătite în cel 4 ani) și când legiuirile pentru plata datorităților (când mai are destule), sunt mai omenești, nu ca acelea sub care am lucrat noi, și care ne-au sufocat patru ani cu sechestre nesfârșite pentru datorii, cred că d-l primar va lăsa să ducă la un bun sfârșit această

lucrare, așa cum și-l dă dorește și dsa. ca și noi toți.

Să nu uit să adaug că înainte de plecarea administrației comunale de atunci, am întreprins terminarea teatrului printr'un împrumut acordat de marile industrii din localitate. Începusem și unele tratative în această direcție. Cred că e bine de încercat și calea aceasta, care mie îmi dădea speranțe.

Am scris cele de mai sus despre teatru, nu pentru a face vre-o vină cuiu. Dimpotrivă articolul vizat l-am savurat și eu pentru că are spirit, iar intenția bună a autorului este și a noastră a tuturor. Am voit numai să restabilesc unele adevăruri.

AL. GHEORGHIU
fost primar

NOTĂ

Ne bucură ceea ce scrie d-l Ghiorgiu în rândurile de mai sus. Rândurile d-sale lămuresc în adevăr chestiunea construcției teatrului. Dar oricum ne arată că dacă nu s'a făcut mai mult, asta se datorită unei mentalități care a dirigit treburile publice în guvernările trecute, (vedeți?)—nu vorbesc numai de o singură guvernare—care îngreună așa de mult formalitățile de lucru, încât cu drept îi era cuiva lehamete să se mai apuce de treaba.

Noi am reluat chestiunea teatrului în discuție tocmai pentru că se pare că suntem pe punctul de a scăpa de mentalitatea, cu care, suntem siguri, a avut mult de lăsat d. Ghiorgiu, în vremea primăriei lui d-sale. Și dacă am pomenit de dughenile dela teatru am făcut-o nu pentru a osândi, ci pentru a nu rămâne numai la atâtea, adică să ne lipezim cu culturi semeți și să fi căzut ca... cloare.

Și ne mai bucură un lucru. Aceea că d. Ghiorgiu a prins... provocarea Astăzi, în calitate de președinte al caminului cultural, care va aplica și legea serviciului social, d-sa va avea mai multă putere de lucru și noi posibilități materiale. Caminul care a fi școala multă și are nevoie de un local pentru asta. Și care local ar fi mai nimerit ca teatru? Oare nu a făcut Pericle în teatru școala multă și atenție?

Și atunci n'ar putea cere și Fundației noi sprijin, pentru că, ridicând teatrul, să poată corespunde cerințelor vremii?

Noi am aplauda din toată inima.

A. A. Rotundu

Pe marginea actualității

(Insemnări Impresioniste)

Continuare din pag. 1

trecut vremea, când, în numele unor principii câștigate cu atâtea jefite — și desigur — foarte frumoase, individul își putea face de cap. Astăzi trăim sub imperul colectivului și al solidarității naționale.

În sfârșit, în câmpul literelor oricine observă că stilul e frământat, nervos și lipsit de zorzoane inutile; a dispărut armonia frazei, cizelată de adevărații faurari ai cuvântului: nimeni n'are vreme ca Flaubert sau Caragiale al nostru, să migălească zile întregi la o frază; e vremea utilului și imediatului ca îndreptar de viață. De aceea pentru o lume grăbită, dornică să se instruiască redede și în chip plăcut, cinematograful și radio înlocuiesc cu ușurință cartea, studiul în bibliotecă.

Și să nu ne mire acest lucru, precum nu trebuie să ne surprindă faptul că, datorită continuilor schimbări și înnoiri, omul actual adeseori pare lipsit de siguranță, neliniștit și dezorientat. E natural să fie așa. Primitivului i-au trebuit mii de ani, până să adapteze o piatră cioplită la o bucată de lemn, creștind în chip rudimentar. Pe când astăzi?

Asistăm la o adevărată sarabandă de invenții și cum puterea de adaptare a omului e limitată, e firesc să-l vedem ulsat și—din

stăpânul mașinii — devenind, ironic! — sclavul ei!

Aceasta a îndemnat pe diletanțul de geniu, O. Spengler, să condamne irevocabil accidentul lui „homo faber”, iar un nou Rousseau, Rabindranath Tagore, să preconizeze o reîntoarcere la natură. Ceea ce într-o anumită măsură, se și observă. Căci sportul, altă caracteristică a vremii noastre, înseamnă sedențiar, de biuroși și acelei din aerul vizat al fabricilor și uzinelor, a luat un avânt considerabil; iar organizarea timpului liber al muncitorilor, precum și îndreptarea tineretului de pretulindenți spre viața în aer liber și către un nou ideal, acel al muncii și credinței, ne oferă nădejdi de mai bine. Era cred, și timpul! Fundcă toți acei care s'au ocupat de felul de viață al omului modern, au ajuns la concluzii deosebit de pesimiste, în ceea ce privește viitorul umanității.

Vasile Chirleşcu

Ministrul Casei Regale a suspendat toate audințele până la 1 Martie a. c.

Un proces de hotar la Valea Viei

Cu nădejdea că pe încetul vom spori materialul pentru cunoașterea trecutului orașului Piatra, în vederea alcătuirii unei monografii a acestui vechi oraș, publicăm două documente inedite privitoare la apărarea hotarului moșiei locuitorilor din Valea Viei, împotriva încălcărilor din partea moșiei Dărmănești. În aceste documente avem numele de acum 140 ani a fruntașilor din Valea Viei, cu frumoasele lor grădini cu pomi roditori, precum și semnele de hotar cu nume interesante, care merita a fi cunoscute de tinerimea școlară iubitoare de excursii.

G. T. K.

Cartea de hotărnicie cea făcut hotarnicilor Gheorghe Iuga vornicul de poartă, locului din hotarul târgului Pietrii, ținutul Neamțului, pentru care locuiau avut priciuă lăcătușii târgovești din Târgul Piatra cu banul Iordache Darie și cu schitul Gărcina.

(1799) Academia Română, doc. 263 C. C.

Prin luminată carte pre înălțat Domnul nostru Marie Sa, Costandin A. Ipsilanto Vvoda, ce mi-au adus târgovești din târgul Piatra, mi s'a poroncește că după jaloba ce lăș au dat către înălțimel Sa lăcătușii târgovești din Târgul Piatra, ținut Niamțului, arătând că d-lui ban Iordachi Darie, cu moșie sa Dărmănești pște sânnel hotără trecând, ar fi împresurând o bucată mare de loc, din hotarul târgului Pietrii, luându-li-să și niște livezi și locuri de fână și s'ar fi stăpânit de strămoșii, moșii și pârlnțăi lor. Cu care jalobă rânduindu-se de către înălțime Sa la Divan înaintea duntlorsaili velișilor boeri, unde înfățișându-se cu vechiul dumis. banulul au arătat jăluitorii spre dovadă o mărturie hotarnică înscăltă de răposatul stoinic Costin Darie, pârlnțele dumis. ban, asupra căre este și hrlov de întăritură din 7264 (=1756) Ap. 8, dela răposatul Domn Costandin Mihail Ghean Racoviță Vvoda, pe o mie stăni. de loc din locul târgului Pietrii ce-l are mănăstire Gărcina afierosit cu hrlovul răposatului Domn Grigore Ghica Vvoda, din anul 7246 (=1738), luni 30, cuprinzându-se hotarul acel bucată de loc că începe din poarta branștii Bistrița în glos pân lângă piscul Borzochlanului și lovești în poiana Blendii și acolo să împreună și cu hotarul Dărmăneștilor și cu a mănăstirii Bistriței, după care semne, mulțămindu-se atât lăcătușii târgovești cât și dum. ban Iordachi Darie. Și mi s'a poroncește să mergu la târgul Piatra, unde taie fiind, atât lăcătușii târgovești cât și dum. ban Iordachi Darie, sau vechiul dumis. asjidere și toți megleșii, și să fac cercetare foarte cu amăruntul, ca să alfu și să dovedesc semnele ce s'arată mai sus, fiindcă asupra acestli pârlnți au luat dum. ban carte de blăstăm de la preosfinție sa pârlnțele Mitropolitul, asupra celor ce vor și semnele aceste, care dovedindu-se, să stălpesc și cu pietri hotară locul târgului Pietrii, atât despre mănăstire Gărcina, cât și despre Dărmănești, după care să dau și mărturie hotarnică arătătoare în semne și în măsură, înscăltă pe obicelu. Iar dacă vreo parte nu s'a va mulțăm cu cercetare și hotărătura ce voui face la locul acel de pârlnță, pietre hotară să nu putu, ce făcând mărturie cu arătare pârlnții, pre largu și hartă închipuitoare de stare loculul, să margă la Divan de unde să-l de ce desăvârșit hotărăsc.

Și după luminată poronca gospod., mergând la stare loculul, am strânsu pe toți megleșii din

împrejur, fiind față și dum. ban Iordachi Darie, și mlaica Elisaveta, stărița și mlaica Elisaveta Lipăneasă și mlaica Natalie, fata lui Miron a a Popli și ca alte mlaice dela mănăstire Gărcina, și târgovești din târgul Piatra. Și începând a face cercetare am cerut dela târgovești să scoată scrisori dovezi ce au, și au dat răspunsu că scrisori vechi ce au avut s'au răslețit dela mlaica lor la vreme de turburări, iar stăpânire dela strănoși, moși și pârlnțăi lor au avut necătită până acum, scoțând un hrlov dela Marie Sa Alecsandru Ioan Calimb Vvoda, din 1797 Mai 8, în care arată că prin jalobă ce au făcut domnișaili, lăcătușii din târgul Pietrii, ținut Niamțului, au făcut cerire pentru locul domnesc ce au mai rămas nedat nămarul, să li s'a facă lor danie și miluire ca unora ce deapurare au purtare de grijă pentru svânta biserică domnească ce iaste pe acel loc, unde s'a cinstește și s'a prăznuiește hramul Nașterii svântului slăvitului marelui proroc înaltei mărgăritorului și botezătorului Ioan, cum și altor științe și Damăzești lăcășuri ce mai sânt acolo. Deosăbit fiind că din locul târgului cât au fost mai înainte având miluire mănăstire Gărcina, o bucată de loc din moșie târgului, spre în dreptare acestli pârlnți am cerut dela mlaice dela mănăstire Gărcina, să scoată scrisori și dovezi ce au. Și au scos o mărturie hotarnică din Oct. 10, far'de velei, înscăltă de răposatul Costin Darie stoinic, în care arată că după luminată poronca gospod. au măsurat c' mie de stăni. din locul târgului Pietrii, în frunte locului în lat, împreună cu goltuzul și cu alți oameni bătrâni din târgul Piatra, însemnându-se și cu semne mici împrejur — începând cu măsura din poarta branștii Bistrița, în glos până lângă piscul Borzochlanului din sus de Șmănteni, și de acolo treci pște pârlnț Borzochlanului și lovești în poiana Blendii și acolo să împreună cu hotarul Dărmăneștilor și cu a mănăstirii Bistriței, și de acolo purcedi drept la dial în curmătura Cărlomanului și pogoară prin Cărbunoasa Iar la poarta Branștii și acolo să inchei hotarul. Au mai scos un ispisoc dela răposatul Domn Grigorie Ghica Vvoda, din 7246 (=1738) luni 30, de miluire pe această bucată de loc ce s'au hotărât de stoinic Costin Darie, după semnele arătate. Au mai scos un ispisoc de întăritură dela răposatul Domn Costandin Mihail Ghean Racoviță Vvoda din 7264 (=1756) Ap. 8, tot pe această bucată de loc, după semnele arătate. Au mai scos și alt ispisoc dela răposatul Domn Scarlat Grigorie Ghica Vvoda, din 7266 (=1758) Noem. Iar și de întăritură tot pe ace bucată de loc după semnele arătate. Care moșie a târgului, fiindcă diatr'un început s'au hotărât cu moșie mănăstirii Bistriței, trecutului am cerut de a faci cercetare și scrisorilor mănăstirii Bistriței, și cerșind dela egumenul mării să arăti scrisorile să se dovediască semnele pe unde au fost despărțire moșii mării Bistriței de către moșie târgului Pietrii, și au scos un ispisoc dela răposatul Domn Ștefan Vvoda din 6966 (1457) Oct. 20, în care arată despărțire hotarului Gura Sărăței și pște Bistrița la Doamna. Au mai scos un ispisoc dela răposatul Domn Vasili Vvoda, din 7153 (=1645) Iuli 26, în care arată despărțire hotarului Căldărele și de acolo în poiana Blendii și în curmătura Cărlomanului și la poarta branștii. Au mai scos și alt ispisoc dela răposatul Domn Mihail Racoviță Vvoda din 7234 (=1726) Mai 12, în care arată lăș și despărțire hotarului Căldărele, poiana Blendii, curmătura Cărlomanului, pârlnț Cărbunoasii, și poartă Branștii.

continuare în numărul viitor

Întreprindere cooperativă în plin progres:

Tipografia „Gh. Asachii din Piatra-Neamț

La finele anului 1937 a luat ființă, în orașul Piatra o tipografie românească—Cooperativa „Gh. Aschi”.

Consiliul de administrație al cooperativei, sub președenția d-lui profesor Pănaite Popovici, a încheiat bilanțul primului an de activitate, bilanț care se prezintă neașteptat de satisfăcător, făcând dovada unei activități rodnice, depusă de consiliu, de funcționarii și de lucrătorii întreprinderii.

În adevăr, tipografia a realizat la 31 Decembrie 1938, un excedent de 288.702 lei, pe care însă consiliul în grija lui de a consolida întreprinderea, a ho-

tărit să-l folosească aproape în întregime la amortizarea instalațiilor și mașinelor.

Cooperativa dispune de un activ de 1235926 lei pentru amortizarea cărui consiliul a alcătuit un fond de 262279 lei, urmând ca restul de 18423 lei să fie distribuit conform statutelor ca fond de rezervă și primă de muncă pentru funcționarii și lucrătorii tipografiei.

Vrednic de relevat este faptul că pentru munca de conducere, consiliul de adfție nu a primit nici un fel de remunerație pentru anul trecut și nu și-a înscris nicio sumă în bugetul noului an.

În al doilea rând, trebuie relevată grija ce o are consiliul pentru lucrătorii tipografiei —mai toți membri ai cooperativei— căroro li se servește, gratuit, câte un pahar de lapte cu pâine.

Începută în condiții modeste și luptând cu greutate inevitabile, cooperativa de tipografie „Gh. Asachi” este în plin progres, ceea ce bucură pe toți bunii români,

Citiți și răspândiți

„Avântul”

S-a vorbit în ultimul timp, multe multe despre realizările lui prof. D. Gasti și lucrul acesta este foarte îmbucurător. contribuie să aducă la cunoștința unui cerc din ce în ce mai înalt de intelectuali o activitate trem de importantă, am putea necheiar activitatea esențială în opera de refacere a statului. Munca și ideile d-lui Gasti trebuie să fie mult timp ne-noscute, cum se întâmplă cu cele lucrurile originale și cu cele inițiativele, care înovează. Au circulat mai mult în lumea tinerilor săi adepți, studenți, în piei, intelectuali de elită, pe care acea sociologie militans reconstruită de actualul ministru Serviciului Social, îi atrăgea. Gasti, cum s'a reluat de altmăi de mulți, a considerat sociologia ca pe o știință comexă, având o latură teoretică una politică, experimentală. Aici stă caracterul original al îndirii d-sale sociologice și mai mult în extensiunea, pe care a laturii experimentale și namice a sociologiei. D. Gasti urut și și creeze disciplina sa științifică din substanța vie a realităților, făcând astfel din ea un număr o sistematizare de fapți și idei ci, în același timp, o urșă de metode pentru reeducarea și reconstrucția unor anumite lări sociale. Aici se plasează cea pasională și anonimă camanie științifică a d-lui Gasti, realizată cu echipele studențești, înd s'a început pentru prima dată în țara noastră studiul obiectiv și metodic al realităților. Vieța rurală nu fusese până atunci studiată sistematic. Când d. Gasti spune astăzi că superficialitatea este crimă în viața națiunii trebuie probabil să se gândească la fracul studiilor sale în miezul realităților și la amnarea dezolantă a unei științifici, care ignora aceste alități.

Măsurile legislative nu mai erau bazate, în ultima vreme, decât pe o intuiție fragmentară, a stărilor de fapt. D. Gasti și-a continuat, într-o lămină, modestă și început, puternică isădă, examenul său critic și obiectiv. Viața noastră rurală începe să iasă în vală în diagrame precise, în constatări exacte. Problemele generale se degajează acum cu porța lucrului verificat și consemnat prin cercetări științifice. Iar măsurile corespunzătoare nu

mai pot întârzia să vină și mai ales nu mi pot fi măsuri purtiale, paliative produse de ignoranța necesităților și datelor realității.

În expozeul pe care d. prof. Gasti l-a făcut recent asupra problemei noastre satești se subliniază la urile mari ale nevoilor și revădicărilor rurale. În primul rând, spune d. Gasti starea sanitară a satelor este alarmantă iar alimentația este insuficientă. Dacă vrem deci să începem metodic o reorganizare a satelor trebuie să pornim de aici. Ridicarea standardului de viață al țărănimii este primul postulat al politicii r măneste. Prin realizarea lui mortalitatea infantilă va scădea și sănătatea țărănimii în general va fi asigurată. Campania sanitară trebuie de asemenea intensificată. „La sate încă nu se poate vorbi de o acțiune medicală continuă și eficientă” spune d. Gasti. Iată o indicație pentru politica generală. Dar expozeul d-lui Gasti abundă în observațiuni de acest fel, observațiuni care denunță cu sinceritate lacunele și stente și care sugerează măsurile necesare.

Astfel, d-sa reliefează necesitatea de a se trece de acțiunea educativă, care cepută ca difuzare de știință, la cultura integrală. D. Gasti cere ca prin scop al educației știin a vieții, pregătirea pentru existența în mediul și condițiunile populațiunii respective. A învăța pe oameni să și organize viața este mai mult de decât a-i învăța datele sterile ale unei civilizații la care ei nu pot participa.

Serviciul Social — spune d. profesor Gasti — pornește dela acest principiu. El va urmări înlocuirea vieții formale a legilor și a unei administrații birocratice, cu viața reală a acțiunii, a diaa aice și a unui corp de oameni devotați scopurilor generale.

Expozeul d-lui Gasti desvăluie fără îndoială o situație foarte grea a satelor noastre. Din acest lucru este un bine, fiindcă de acum înainte se știe ce trebuie făcut și cât de deficilă ar fi opera care va fi începută. Adevărul este totdeauna mai prețios decât iluzia și arătarea lui este prima datorie a fiecăruia.

D. profesor Gasti a văzut primul această necesitate și de aceea merită întreaga noastră admirație.

SEMNE BUNE

Primim cu bucurie, vestea introducerii unei rubrici agricole în ziarul local „Avântul”, ziar cunoscut de noi și care, prin colaboratorii lui, a avut și are o atitudine apreciată de toți cititorii. De acum înainte, pe lângă articolele temeinice, ce vor fi așternute aici, vom putea transmite și noi, tinerii propovăduitori ai agriculturii, cunoștințele noastre, în masa plugărească, ce n'are alt mijloc de a afla și care cunoștințe să-i fie de folos, contribuind astfel la buna orânduire și ridicare a gospodăriilor satești.

Noi, aceștia, care stăm mereu în mijlocul sâtenilor, cu sfaturile practice și îndrumările necesare, pentru a ridica producția ce trebuie să corespundă nevoilor zilnice, mulțumim din tot sufletul nostru, aceluia căruia Dumnezeu i-a trimis acest gând bun, și-i promitem ca vom face toate eforturile, pentru ca acestă rubrică să fie zăgrăvită cu sfaturile noastre ale tuturor care să nu aibă alt rezultat, decât ridicarea nivelului nostru sate și implicit al județului nostru drag.

Ne simțim mișcați, că printre colaboratorii acestui ziar, avem numai fii ai județului Neamț, a lături de care și noi tinerii îndrumători ai plugărimii, vom pune

umărul, pentru ca la un moment dat să apară în ochii noștri a tuturor, gospodării model și de toată lauda.

Vasile Vlad
inginer agronom

EPIGRAMA...

Lui „Ives” care s'a zvărcolit o săptămână în chinurile unei „cronici rimale” născută... moartă.

„N'am făcut nici o scofală”
Mărturisești cu necaz.
Pai, mirosul de migdală
Stă'n livezile cu praz?

Aceluiaș care și-a fugărit
inspirația peste coclauri.

Te-ai trudit o săptămână
Hoinărind peste ponoare,
Ca să simți înțeleptimea
Din poverb... „vai de picioare”.

Unul dascăl de muzică

Huet, zarvă; bietul dascăl
Se trudește să dea tonul.
Apoi liniște de criptă;
Cineva a dat bas... tonul.

C. E. D.

LOCALA

Un bai mascat la cercul militar. Adică vorba vine că era mascat. N'am văzut nici o mască. Parcă ar vrea să dispară acest obicei. Lume multă de altfel și... de tot felul. Dela ușă înătră te întâmplă cu zămbet încurajator d. Lt. Colonel Nistor. Pășești pe sub ghirlande și draperii multicolore și te ia în primire d. Colonel Cretzulescu, gazda, purtând fracul cu o eleganță ce egalează ținuta-i impecabilă de militar.

Jocuri de lumini, boxe umbrite de lampioane chinezești, bar în toată regula, muzică, dans. Frumosul se împletește cu utilul; îți farmecă privirea, îți tulbură sufletul, scoți gologanți și contribuie astfel în adunarea fondurilor pentru crearea unui cămin propriu cercului militar.

Surpriza balului a făcut-o „taverna”. Instalată în ultima încăpăre a localului, era refugiu al celor vlagăși de dans și acelor cari volau să beie o ulcică de via, evadând de sub svăcnirile muștrătoare ale privirilor din ochii cucoanelor. Acolo, crismarul, ca un adevărat hangiu din „Birtul la regina Pêdoque” al lui Anatole France, știa să drămlăscă spiritele cu mai puțină severitate, având totuși

grijă să atragă clienților atenția asupra unor precepte demae de toată ascultarea:

Altceva, n'am mai văzut nimic. Ba, nu! Am mai văzut pe... dracul. A ieșit tot de prin părțile tavernei, purtându-și cu vrednicie cornuțele și cu osebilită demantă coada și tridentul. Iar lt. N. care cu pricepere stătea într'insul n'a sârilit pară pe nas și pe gură, ci a scos șerpi întregi de poezie satanică. (Ori poate intrase dracul într'insul?)

Asta însă n'a împledecat să se petreacă până la ziua albă, adică până când și hangiuul tavernei lepădând stralele plătorești de crăsmar, a scos la iveală pe distinsul doctor B. B. (a nu căl: Ba-bea!), invitat de îndată la... dimen-vals!

Și pentru că veal vorba despre acest ultim cuvânt, am mai avut săptămână asta un „demenvals”. Alegerea dela Crucea Roșie, alegeri de cucoane, nu, ca altă dată, de bărbați. S'au deslășurat energii verbale, proteste mai mult sau mai puțin violente; dar... alegere s'a făcut! Și nu fie însă almanah îngrijat. Această „alegere” nu poate aminti, nici pe departe, savoirea vechilor alegeri.

INTERNA

Vineri s'a făcut la Iași, ins-

talarea noului Rezident Regal, tânărul și vrednicul profesor Ieșan, Traian Ionașcu. Pentru noi Pletrenii figura noului rezident este de mult cunoscută. În 1933, două seri de bacalaureați ai liceelor noastre au trecut prin florile examenului având ca președinte pe înaltul Rezident Regal de astăzi. Și nu se poate să nu-și aducă aminte cineva de figura-i iagădătoare, care dădea curaj și tărie candidaților care, în mod firesc, se bălălau pe scannul electric al bacalaureatului.

Om de vastă cultură, spirit înțeleghător, energie harnică, noul nostru Rezident, este o veche și nestrămutată simpatie a noastră, a tuturor. Și dacă în câteva rânduri fugare amintim de instalarea sa, în gândul nostru strălucesc convingerea că județul Neamțului poate să nădăjduiască mult dela noul ocăr-mulțor al Ținutului Prut.

S'a înecat în Bistriță

În seara zilei 15 crt., locuitorul Haralambie Rusu, din Galu, vrând să traverseze râul Bistrița cu o călă, din satul Dreptu în satul Părăul Fașului, din cauza întunericii a fost svârșit de cârmă și s'a înecat.

Din umorul altora

La manevre de toamnă

Zi de toamnă, cu goană de nourici ce se târâie. smei și griptoroace, peste dealul Balaurului, pe acolo pe pe unde, dacă nu era moș Nechifor Coțcarul, de bună seamă că o mânca lupul pe jupâneșica Malca...

Batalionul nostru era pe câmpul gol, sub spicul ploii, tipul în tufele de măcieș. Ofițerii activi și rezervați, adunați la sfat și ordine, ascultă glasul hotărât al comandantului, din care nu poți abate o iotă. Cuvintele cad lapidare, fără puțință de răstălmăcire, așa cum se cuvine să cadă:

— „Domnilor să fim bine înțeleși: fiecare ofițer la locul său, cu tot ce-i trebuie. S'aveți harta cu situația pe ea. Vă veți procura creioane colorate pentru însemnarea ei. Bine orientați; pentru aceasta flecare ofițer să aibă busolă. Trupa în mână; pentru aceasta bine stabilite legăturile și transmisiunile...”

— „Domnule maior” în-

trerupe rezervistul oltean Bărbulescu „Toate ca toate, dar busolă de unde să luăm? Și apoi sunt scumpe: 700 de lei. Nu dă mâna d-le maior, zău! Mai ales noi rezerviștii...”

Maiorul cugetă o clipă. Privi pe ofițer care dărdia de frig deși consumase întreg... planul director, adică sticla de țuică pe care obișnuia o avea în „port-charte”

— „Vezi d-ta, domnule sublocotenent o fi scumpă dar e strict necesară. Fără ea cum o să te orientezi în terenul acesta necunoscut? Și apoi e un lucru care nu se uzează; îți va folosi și mai târziu. Ne-am înțeles?” Răspunsul nu mai admitea replică precum se vedea din nemișcarea chipului ce-l dăduse și-și fixase ochii în pământ.

Pauză jenantă. Toți privesc muștrători spre Bărbulescu. Cum de-a indispus pe d. maior? Dar olteanul nu poate lăsa să apese atmosfera grea:

— „Va să zică, d-le maior, va folosi și mai târziu? Atunci nu-mi mai cumpăr! Să fiu al dracului dacă-mi mai cumpăr...”

— „Domnule sublocotenent!” sună glasul surprins al comandantului de batalion.

— Dar ce, vreți d-le maior să mă duc acasă cu busola? Să mă încurc undeva, în locuri necunoscute, la vreun chef și să se ia nevasta, hai—hai, cu busola după mine și să mă găsească! Și-apoi să-mai duc și creioane colorate? Să aibă cu ce-mi face „hașuri” pe sub ochi? A nu! Să fiu al dracului dacă-mi cumpăr. Mai bine dau dimisie din armată și nu mai vin la manevre”.

Zise și-și luă un aier așa de hotărât încât au răs toți. A răs și comandantul batalionului. Numai nourii cari treceau peste Balaur plângeau cu lacrimi reci și dese.

Și... planurile directorale... se goliseră. Rezervistul

BANCA „PETRODAVA”

Societate Anonimă
Capital Social Lei 7.747.500

D-nii acționari ai Băncii Petrodava S. A. din Piatra Neamț, sunt convocați a se întruni în adunare generală ordinară în ziua de 12 Martie 1939, ora 11 dimineața, în localul Băncii Petrodava din Piatra-N.

ORDINEA DE ZI:

1. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul cenzorilor pe anul 1938;
2. Aprobarea bilanțului și contului de profit și pierdere, încheiat la 31 Decembrie 1938;

3. Descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea sa pe anul 1938;

4. Alegerea a 4 administratori în locul D-lor N. Lazaride și C. Palade, ieșiți în sorți și două vacanțe;

5. Alegerea a 3 cenzori și — cenzori supleanți;

6. Fixarea jetoanelor de prezență membrilor Consiliului și cenzorilor;

7. Reducerea capitalului social;

Cinci acțiuni dau dreptul la un vot. Nimeni nu poate avea mai mult de 40 voturi personal și tot atâtea ca mandat.

Spre a putea participa, d-nii acționari sunt obligați să depună acțiunile cu 5

zile înainte de adunare la casa societății.

Dacă în ziua de 12 Martie 1939, nu se va întruni numărul de acțiuni prevăzut de statute, adunarea este de drept amânată pentru ziua de 19 Martie, ora 11 dimineața când se va ține oricare ar fi numărul acțiunilor reprezentate.

Consiliul de Administrație.

S'a pierdut cartea-chitanță cu Nr. 11868 din 12 XII 938, elibertă de Casa Asigurărilor Sociale Piatra-Neamț, pe numele Ion Covataru.

Se declară anulate.

Un epilog al războiului

În timpul marelui război Ion Gr. S. Dumitriu, zis Simionescu, din com. Farcașa-Neamț, a murit în luptele dela Nămolosa. Cu puțin după aceea a murit și soția lui, lăsând trei orfani: Vasile, Dumitru, și Ana, care au fost internați în orfelinatul „Triaj-Copou” din Iași.

Cum vor fi trăit acolo nu se știe bine. Într-o zi micul Dumitru, în tovărășia altor copii, au fugit din orfelinat. Avea 4-5 ani. Găsit fără sprijin a fost trimis la Focșani, copil de trupă la bat. I. din reg. 8 jandarmi, de sub comanda maiorului Broșteanu.

După un an de ședere la Focșani, cotinuă odissea, plecând cu compania 3-a la Solobozia - Ialomița, unde învață și primele trei clase primare. De acolo este trimis la Alexandria, unde termină școala primară și face trei clase de gimnaziu. Vremile însă îl mână la Bazargic, copil de trupă în reg. 40 Călugăreni. Terminând aici gimnaziul, revine la Alexandria, unde continuă liceul și-l apucă vremea stagiului militar, pe care-l face cu speranța că se va putea reangaja. Neavând însă act de naștere este respins. Cearcă să capete o slujbă, dar nu putu obține tot din lipsa actelor. Cunoscu însă acolo pe tânără Speranța Victoria Bogdan fiica fostului șef de gară. Se urzi o poveste de dragoste care s'a încheiat cu o căsnicie.

Tânărul Dumitru prinse din nou curaj. În urma unui memoriu ce a făcut, fu primit să se reangajeze. Pleacă la Chișinău, unde absolvă școala și de unde fu trimis la Iarova-Soroca, în calitate de sergent instruc-

tor. Nu poate însă rămâne nici în această funcție, deoarece casa penșilor îi respinge actele, fiindcă era „necunoscut”.

De aceea se reîntoarce la Alexandria, unde cu chiu cu vai, intră practicant la judecătore. Cine știe cât ar mai fi stat așa, dacă n'ar fi văzut într-o zi în „Universul” un anunț dat de d. T. Melinte din Farcașa, care căuta pe cei trei copii ai cumnatului său!

În sufletul lui Dimitrie, — căruia i se zicea Ionescu, — au încolțit amintirile... Surioara lui, Ana, murise la Iași; fratele, Vasile, dispărut, poate undeva prin județul Botoșani, unde ar fi cioban la un proprietar... Poate, din negura timpurilor i-a răsarit amintirea unui drum lung, la Iași, pornit dintr'un sat de munte, de lângă apele Bistriței...

A scris la Farcașa, a adunat bani, a venit să vadă locurile unde se nascuse și trăise anii cei mai cruzi.

Aici a fost primit cu dragoste. Mulți l-au recunoscut după anume semne. Iar el însuși a dat semn că recunoaște locul.

Astăzi Dimitrie Simionescu a revenit la vatra pusătită a părinților. A găsit o casă în paragină, pustie. Are totul de făcut la ea. Dar cum a știut să sufere și să muncească fără spor și fără nădejdi, va birui acum mai ușor. E tânăr de 24 de ani și viața îl imbie la muncă.

Odissea s'a sfârșit!

Și pentru că „totul să se sfârșească bine”, cum vor americanii. Dimitrie Simionescu, pribeagul și „necunoscutul” așteaptă un moștenitor.

I. M.

Venim și noi

Depe întinsele plaiuri nemfene, venim și noi — lupătătorii anonimi — să salutam cu entuziasm reparația unei tribune românești pe meleagurile nemfene.

Județul Neamț de care este strâns legată însăși istoria Moldovei, trăia în aceste timpuri de renaștere națională, fără o tribună călăuzitoare de directive noi. „Avântul” va trebui să fie facția ce să lumineze o cale nouă, care cu palpărirea cât de modestă să străbată în întuneric scofând în evidență inițiativele laudabile și dând alarma când s'a descoperit rana ce trebuie lecuită fără întârziere.

Serviciul social dă prilej acestei neaoșe tribune să lupte, nu numai pentru ridicarea culturală a ținutului dar și ridicarea socială și'n special cea economică, unde este atât de mult de lucru.

Comerțul, industria și plugăria vor trebui să-și găsească ecou în coloanele acestei gazete alături de inițiativele de ordin cultural și social.

Pentru a nu-și deminși numele, urez „Avântului” să-și ia avântul către zărilor luminoase, asigurându-l că venim și noi, să-l sprijinim cu modestele noastre puteri pentru a merge pe drumul cel drept.

D. Mareș

Scoala Normală de Învățătoare Piatra-N.

Publicațiune Nr. 246
din 16 Februarie 1939

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 6 Martie 1939, orele 4 p. m., se va ține în localul Școalei Normale de Învățătoare din Piatra-Neamț, str. General Manu, licitație publică pentru:

1) Cumpărarea unui automobil cupeu de cel puțin opt locuri și în stare de perfectă funcționare.

2) Vinderea actualului automobil pe care-l posedă astăzi școala.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiile prevăzute în l. c. p.,

ROMANIA
Tribunalul județului Neamț Secția I-a

Akt și publicațiune de vânzare
No. 489

Anul 1939 luna Februarie ziua 10

Se publică spre cunoștință că d-l Ilutia Catana din orașul Piatra-Neamț jud. Neamț str. Sublt. Matasaru No. 43 în calitate de tutore al moșt. def. Gh. Tofan Gavrilescu și anume Ionel, Constantin azi major și Georgeta Gh. Tofan Gavrilescu, prin petițiunea înreg. sub Nr. 2713/25 Ianuarie 1939, a cerut acestui Tribunal lăscarea unui termen de vânzare prin licitație publică a terenului de 1 Ha. 1 cc situat la locul denumit „Piscul Velnița” moșia Măraței Turturești comuna Căciulești județul Neamț, vânzarea admisă prin jurnalul Nr. 419/29 August 1938, de către d-l judecător tutelat al Tribunalului Neamț, aceasta ca o completare a dispozițiilor jurnalului Nr. 408 din 18 Iulie 1938, al același secțiunii, și prin jurnalul Nr. 627/25 Ianuarie 1939, al acestui Tribunal, s'a fixat termenul de 21 Martie 1939 orele 13 p. m. pentru vânzarea acestor averi imobile.

Vânzarea de mai sus conform jurnalului Nr. 408/18 Iulie 1938, al Tribunalului Neamț secția Tutellelor se face cu condițiunea ca recipiele de consemnarea sumelor rezultate din vânzare se vor înaintea Tribunalului Neamț, secția Tutellelor pentru a se elibera celui în drept a le încasa în scopul achitării datorilor succesului, autorizându-se pe tutoarea Ilutia Catana din Piatra-Neamț cu efectuarea acestora, raportând aceluși Tribunal și secțiunii despre aceste operațiuni, depunând socoteala însoțită de acte justificative.

Imobilul ce urmează a se vinde după descrierea arătată în raportul de expertiză făcut de către d-l Ing. agronom Șei N. Aricov din Piatra-Neamț, are următoarea situație.

1. Un teren arabil în suprafața de 1 (un) hectar situat pe teritoriul com. Căciulești jud. Neamț, Plasa Razboeni, județul Neamț la punctul numit „Piscul Velnița” de pe moșia Măraței Turturești, cuprins între delimitările locuitorilor din Piatra-N. și loturile individuale de improprietăre.

Sarcini asupra acestui imobil după referatul grefel acestui Tribunal sunt: 1) Mențiunea de conversiune luată prin ordonanța Nr. 553/1934, de către Eanca Petricica din Piatra-N.

Vânzarea și adjucarea acestui imobil se va face în pretoriul Tribunalului Neamț secția I în ziua de 21 Martie 1939, orele 13 p. m. începându-se strigările dela suma de 22.400 lei fixat prin jurnalul No. 7689/939 al acestui Tribunal.

Sunt somați toți aceia care ar pretinde vre'un drept de chirie, arendă, de ipotecă sau privilegiu, ca înaintea adjucării să arate Tribunalului pretențiunile lor sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

Prim președinte Gh. Strat

Șef portrel, Ioan Ginglea

Dos. Nr. 7410/938.

și în regulamentul Oficiului Central de licitație.

Condițiunile în amănunt și caietul de sarcini se poate vedea în cancelaria școalei în fiecare zi de lucru între orele 8-12 și 3-6.

Directorate, EUGENIA SĂVESCU

Spitalul Dr. I. E. Costinescu — Piatra-N

Publicațiune No 3012

din 13 Februarie 1939

Se aduce la cunoștință publică că în zilele de 15 și 16 Martie 1939 se vor ține în cancelaria spitalului „Dr. I. E. Costinescu” din Piatra-Neamț, mai multe licitații publice, pentru aprovizionarea spitalului cu materii prime, pe exercițiul budg. 1939 | 1940, după cum urmează:

Ziua de 15 Martie 1939

Ora 9 dimineața: Licitație publică cu oferte închise și sigilate pentru 25.000 Kgr. lapte.

Ora 10 dimineața: Licitație publică cu oferte închise și sigilate pentru 44.000 Kgr. pâine.

Ora 11 dimineața: Licitație publică cu oferte închise și sigilate pentru 7.500 Kg. carne.

Ora 12 dimineața:

Licitație publică cu oferte închise și sigilate pentru diferite coloniale.

Ziua de 16 Martie 1939

Ora 9 dimineața: Licitație publică cu oferte închise și sigilate pentru 150000, Kg. combustibil special Nr. 1, 30.000 Kg. lemne de foc, 2.000 Kgr. benzină ușoară, 2.500 kgr. petrol și 360 ploște Aragaz.

Ora 10 dimineața: Darea în dijma a terenurilor productive ale spitalului.

Ora 11 dimineața: Aprovizionarea Spitalului cu mobilier.

Licitațiile se vor ține în conformitate cu art. 88—110 din L. C. P. și cu caetele de sarcini cari pot fi consultate zilnic în cancelaria spitalului. Garanția provizorie de 5% este obligatorie.

În caz când licitațiile nu vor da rezultat, se vor ține pentru a doua oară în zilele de 29 și 30 Martie 1939, la aceleași ore, iar a treia oară la 6 Aprilie 1939 când se va trata direct.

Directorul spitalului Medic pr. chirurg
(ss) Valeriu Ungureanu

Administrator,
(ss) N. RADU

Banca Industrială și Comercială
— din Piatra-Neamț —
— Societate Anonimă —

Convocare

Domnii acționari ai Băncii Industriale și Comerciale din Piatra-N., sunt rugați a se întruni în adunare generală ordinară în ziua de 12 Martie 1939 orele 11 în localul băncii din Piatra-N., str. Alex. cel Bun No. 24.

Ordinea de zi a adunării este următoarea:

1. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul Cenzorilor pe anul 1938.

2. Aprobarea bilanțului și a contului de profit și pierdere și descărcarea consiliului de administrație și a direcțiunei de gestiune sa pe anul 1938.

3. Alegerea a doi membri în consiliul de administrație, în locul celor ieșiți la sorți.

4. Alegerea a trei cenzori și trei cenzori supleanți.

5. Fixarea remunerației cenzorilor.

Pentru a lua parte la această adunare, domnii acționari vor trebui să depună acțiunile lor la casa băncii cel mai târziu până la 2 Martie 1939, orele 17.

În caz că în ziua de 12 Martie 1939 nu se va putea întruni numărul de acționari cerut de statute, ședința se va amâna pentru ziua de 19 Martie 1939, orele 11, când se va putea lucra cu oricare ar fi partea de capital reprezentat; în acest caz acțiunile se vor putea depune până în ziua de 9 Martie 1939, orele 17.

Consiliul de Administrație.

S'au pierdut buletinele dela biroul populației Piatra-Neamț, pe numele Carol și Elena Buzec. Se declară nule.

Cititi și răspândiți

Avântul

Știri

Indiguierea râului Bistrita la Hangu.

În ultimii ani râul Bistrita s'a abătut din albia lui distrugând șoseaua națională și o bună parte din terenul mai multor gospodării, amenințând astfel și terenul de cultură din șesul Hangului.

Serviciul apelor Bacău, de comun acord cu ministerul Comunicațiilor, a destinat suma de un milion de lei din care s'a realizat 1111 m. liniar de indiguire sistematică, plus diverse apărători de mare rezistență hidraulică, care vor apăra pe viitor bunurile locuitorilor, câștigat cu sudoare, și șoseaua amenințată.

Conducerea tehnică a acestei lucrări a avut-o d.

inginer Ion Balan, o personalitate cu distinse calități care s'a achitat conștiincios de misiunea încredințată.

Duminică 12 a. c. a avut loc în localitate nunata d-lui Lt. Ionel Creșu dela Șc. de Inf. din București cu d-ra Maricica Ungureanu.

Nuni au fost d-na și d-l controlor Ungureanu din localitate.

A luat parte d-na prof. Victor Savin, d-na și d-l insp. Velcu din București, pr. Ungureanu, primar V. Creșu, d-ra Olga Neculau, ing. M. Ungureanu, inst. Lăcătușu cu d-na, V. Dorneanu etc.